

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2011 r.

Sąd Rejonowy w Pińczowie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Janusz Szumski

Sędziowie/Lawnicy \\\

Protokolant: staż. Małgorzata Gągol

przy udziale Prokuratora Lidii Spaczyńskiej

po rozpoznaniu w dniu 23.11.2011 r.

wniosku Stowarzyszenia „Obrona Zwierząt” z siedzibą w Jędrzejowie

w przedmiocie zażalenia na postanowienie Prokuratora Rejonowego w Jędrzejowie o umorzeniu śledztwa

na podstawie art. 306 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

Postanowieniem z dnia 16 maja 2009 roku Prokurator Rejonowy w Jędrzejowie umorzył śledztwo w sprawie zaistniałego w okresie od daty bliżej nieustalonej po 13 grudnia 2008 roku do 1 lutego 2009 roku w miejscu nieustalonym, znęcania się nad dwoma szczeniakami psów rasy shar-pei poprzez dokonanie na nich zabiegów chirurgicznych w postaci korekcji powiek niezgodnie z zasadami sztuki lekarsko – weterynaryjnej, bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności oraz w sposób sprawiający ból, któremu można było zapobiec, tj. o czyn kwalifikowany z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt z dnia.

W uzasadnieniu tego orzeczenia Prokurator **obszernie zrelacjonował** przebieg poczynionych w toku postępowania przygotowawczego czynności, podnosząc iż popełniony został czyn zabroniony, opisany w sentencji postanowienia. Jednocześnie wskazał jednak, że pomimo wyczerpania wszelkich możliwości dowodowych nie udało się wykryć sprawcy, bądź sprawców tego występku (k. 60 – 61 akt Ds. 203/09).

Na powyższe postanowienie zażalenie wniosło Stowarzyszenie Obrona Zwierząt z siedzibą w Jędrzejowie. Skarżący zakwestionował w całości zaskarżone orzeczenie, domagając się jego uchylenia. Wskazał, że prowadzący postępowanie przygotowawcze dokonał wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, uchybiając zasadom logicznego rozumowania i dając wyraz braku doświadczenia życiowego oraz wybitnej naiwności. Powołał się przy tym na liczne sprzeczności w kolejnych depozycjach osób przesłuchanych w charakterze świadków, zwłaszcza zaś właściciela „pseudohodowli”, z której pochodziły skrzywdzone zwierzęta – Mariana Sowuli. Dodał nadto, iż fakt zaprzeczenia popełnienia czynu zabronionego przez Mariana Sowulę i Roberta Kluźniaka nie może stanowić usprawiedliwionej podstawy umorzenia postępowania (k. 68 – 69) akt Ds. 203/09).

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, jeżeli czynu nie popełniono lub brak jest danych uzasadniających jego popełnienie. Zaistnienie jednej ze wskazanych negatywnych przesłanek procesowych tamuje dalszy tok postępowania i skutkuje wydaniem stosownej decyzji procesowej zmierzającej do jego zakończenia.

Trafnie przy tym uznał Prokurator, że w przedmiotowej sprawie zaistniały podstawy do umorzenia śledztwa. Brak danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu zabronionego to zarówno brak wiarygodnych i przekonujących informacji, że w ogóle popełniony został taki czyn, jak i niemożność wykazania, że czyn, który faktycznie zaistniał, popełniony został przez konkretną osobę, której można postawić stosowny zarzut.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy nie sposób jest wskazać osoby, której Prokurator mógłby postawić zarzut sprawstwa przestępstwa kwalifikowanego z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt. Podkreślić przy tym trzeba, że konstatacja ta poprzedzona została licznymi, wnikliwymi czynnościami dowodowymi, które nie doprowadziły jednak do wykrycia sprawcy niewątpliwie zaistniałego czynu zabronionego. Wbrew twierdzeniom skarżącego Stowarzyszenia brak przyznania się do sprawstwa przestępstwa nie stanowi „niepodważalnego dowodu niewinności”. Rzecz jednak w tym, że zasadny zarzut nie może opierać się wyłącznie na wnioskach płynących z zasad doświadczenia życiowego, czy poprawnego rozumowania, które są jedynie kryteriami oceny dowodów. Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. nie jest natomiast uzasadniony. Prokurator dokonał racjonalnej i prawidłowej (aczkolwiek wyjątkowo lakonicznej) analizy zebranych w sprawie dowodów. Oczywiście dla postawienia zarzutu popełnienia przestępstwa nie jest niezbędne uzyskanie przyznania się do sprawstwa przez podejrzanego, ale sam

zarzut nie może opierać się z kolei na (nawet niepozbawionych racji) domysłach. Tymczasem fakt, że szczeniaki poddane nieuprawnionym zabiegom pochodziły z hodowli prowadzonej przez Mariana Sowulę, jak też i to, że wprowadzał on w błąd nabywców tych zwierząt, co do okoliczności przeprowadzenia u nich profesjonalnych zabiegów korekcji powiek, w żaden sposób nie dowodzą jeszcze (w ścisłym znaczeniu tego wyrażenia), że to on dopuścił się występku kwalifikowanego z art. 35 ust. 1 cytowanej ustawy. Mogła wszak zrobić to inna osoba, także nieujawniona w dotychczasowym toku postępowania.

Odnieść należało się także do zarzutu naruszenia przepisu art. 18 § 3 k.k., podniesionego w końcowej części zażalenia. Również on nie jest uzasadniony. Zgodnie z dyspozycją art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt, podlega karze ten, kto znęca się nad zwierzętami w sposób określony w art. 6 ust. 2 ustawy. W kontekście niniejszej sprawy znaczenie ma przepis art. 6 ust. 2 pkt 8, zgodnie przez znęcanie się nad zwierzętami należy rozumieć zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień, w szczególności dokonywanie na zwierzętach zabiegów i operacji chirurgicznych przez osoby nieposiadające wymaganych uprawnień bądź niezgodnie z zasadami sztuki lekarsko-weterynaryjnej, bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności oraz w sposób sprawiający ból, któremu można było zapobiec. Jest to zatem przestępstwo umyślne. Jego sprawca musi obejmować swą świadomością wszystkie znamiona czynu i chcieć ich wypełnienia. Od strony przedmiotowej przestępstwo to polegać zaś może na:

1. wykonaniu zabiegu chirurgicznego (operacji) na zwierzęciu, przez osobę nieposiadającą wymaganych uprawnień;
2. wykonaniu zabiegu chirurgicznego (operacji) na zwierzęciu niezgodnie z zasadami sztuki lekarsko-weterynaryjnej;
3. wykonaniu zabiegu chirurgicznego (operacji) na zwierzęciu bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności;
4. wykonaniu zabiegu chirurgicznego (operacji) na zwierzęciu w sposób sprawiający ból, któremu można było zapobiec.

Jak wskazano już wyżej, przedmiotowej sprawie nie udało się ustalić, kto wykonał zabiegi chirurgiczne na szczeniakach rasy shar – pei. W tej sytuacji nie sposób jest przypisać ówczesnemu właścicielowi tych zwierząt sprawstwa podżegania (bądź sprawstwa kierowniczego, ani też pomocnictwa) do czynu z punktu pierwszego. Nie można przecież wykluczyć, że zabiegi te, jakkolwiek nieprofesjonalnie, wykonała osoba posiadająca wymagane ku temu uprawnienia. Potencjalnemu przypisaniu sprawstwa podżegania (analogicznie pomocnictwa lub sprawstwa kierowniczego) do pozostałych trzech czynów stoi na przeszkodzie umyślny charakter strony podmiotowej przestępstwa z art. 35 ust. 1 ustawy o ochronie zwierząt. Należałoby bowiem wykazać, że właściciel zwierząt chciał, by wykonane u szczeniaków zabiegi chirurgiczne przeprowadzone były niezgodnie z zasadami sztuki, bądź bez zachowania koniecznej ostrożności i oględności bądź

wreszcie w sposób sprawiający ból, któremu można było zapobiec. Redakcja przepisu art. 6 ust. 2 ustawy, zwłaszcza zwrot: „zadawanie albo świadome dopuszczanie do zadawania bólu lub cierpień” wyklucza możliwość popełnienia tego występku nieumyślnie lub w zamiarze ewentualnym. Nie ma natomiast żadnych dowodów wskazujących na to, że Marian Sowula rozmyślnie dążył do wykonania zabiegów w sposób odpowiadający znamionom opisanych wyżej postaci przestępstwa. Trudno wszak, stosując powoływane przez skarżącego zasady logiki przyjąć, że świadomą intencją właściciela szpitala było takie wykonanie zabiegów korekcji powiek, które łączyło się z niepotrzebnym bólem, bądź przeprowadzone było nieogłędnie lub nieostrożnie.

Konkludując stwierdzić należy, że zaskarżone postanowienie jest trafne i nie ma podstaw do uwzględnienia wniesionego zażalenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 306 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k., Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

Za zgodność z oryginałem
świadczy

Pińczów, dnia 19.12.2011 r.
Sekretarz Sądu

Protoklant sądowy

Małgorzata Gągol

Sąd Rejonowy w Pińczowie stwierdza,
iż orzeczenie niniejsze jest prawomocne
z dniem 23.11.2011

Sędzia:
PRZEWODNICZĄCY
Wydziału II Karnego
Anna Siemińska